

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 693/2025-17

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ladislava Duditša a sudcov Libora Duľu (sudca spravodajca) a Rastislava Kaššáka v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky **Okresní hospodárské komory Hodonín**, Svatoborská 591, Kyjov, Česká republika, IČO 485 32 312, zastúpenej URBAN & PARTNERS s.r.o, advokátska kancelária, Červeňova 15, Bratislava, proti postupom Krajského súdu v Bratislave v odvolacích konaniach vedených pod sp. zn. 4Cob/222/2017, sp. zn. 4Cob/73/2019 a sp. zn. 4Cob/34/2025 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 25. novembra 2025 a doplnenou 11. decembra 2025 domáha vyslovenia porušenia svojich základných práv podľa čl. 20 ods. 1, čl. 46 ods. 1, čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), podľa čl. 11 ods. 1, čl. 36 ods. 1 a čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), ako aj práv podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) postupom všeobecného súdu označeným v záhlaví tohto uznesenia. Sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd prikázal krajskému súdu konať bez zbytočných prietáhov v konaní vedenom pod sp. zn. 4Cob/34/2025, priznal jej primerané finančné zadostučinenie vo výške 15 500 eur a trovy konania.

2. Z ústavnej sťažnosti vyplýva, že dotknuté súdne konanie začalo na Okresnom súde Bratislava I podaním žaloby 14. januára 2013, ktorou sa sťažovateľka domáhala určenia, že odstúpenie žalovaného od zmluvy o poskytnutí finančného príspevku je neplatné a zmluva o poskytnutí finančného príspevku uzatvorená medzi sťažovateľkou a žalovaným stále trvá.

3. Okresný súd zamietol žalobu sťažovateľky rozsudkom sp. zn. 26Cb/17/2013 z 24. októbra 2016, ktorý bol zrušený uznesením krajského súdu sp. zn. 4Cob/222/2017 z 10. mája 2018 a vec vrátená súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.
4. Okresný súd opätovne rozhodol rozsudkom sp. zn. 26Cb/17/2013 z 20. septembra 2018 tak, že žalobu sťažovateľky v celom rozsahu zamietol. Rozsudok prvoinštančného súdu bol potvrdený rozsudkom krajského súdu sp. zn. 4Cob/73/2019 z 30. apríla 2020.
5. Následne sťažovateľka podala dovolanie na Najvyššom súde Slovenskej republiky, ktorý uznesením sp. zn. 1 Obdo/23/2021 z 23. novembra 2022 rozsudok okresného súdu z 20. septembra 2018 a rozsudok krajského súdu z 30. apríla 2020 zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.
6. Mestský súd Bratislava III ako nástupca okresného súdu rozsudkom sp. zn. B1-26Cb/17/2013 z 24. januára 2025 rozhodol o určení, že odstúpenie od zmluvy je neplatné a zmluva stále trvá a žalovanému uložil povinnosť nahradiť sťažovateľke trovy prvoinštančného konania, odvolacieho konania a dovolacieho konania.
7. Žalovaný podal 6. februára 2025 proti predmetnému rozhodnutiu odvolanie, konanie je v súčasnosti vedené krajským súdom pod sp. zn. 4Cob/34/2025.
8. V súvislosti s namietaným konaním bolo ústavným súdom nálezmi sp. zn. II. ÚS 139/2023 a sp. zn. III. ÚS 515/2024 (v postupnom súhrne) konštatované porušenie práva sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov, práva na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote, práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivé súdne konanie, vlastníckeho práva a práva pokojne užívať majetok.

II.

Argumentácia sťažovateľky

9. Podľa sťažovateľky krajský súd ako odvolací súd koná v namietanom konaní nesústreďene, neefektívne a prietáhovo už tretíkrát, pričom jeho v poradí druhé rozhodnutie bolo zrušené dovolacím súdom z dôvodu, že sa odklonil od ustálenej judikatúry.
10. Dosiaľ nie je namietané konanie právoplatne skončené v merite veci ani v otázke náhrady trov konania. Celková dĺžka namietaného konania tak predstavuje vyše 12 rokov, 10 mesiacov a 1 týždeň, čo možno označiť ako tzv. extrémne prietahy. Sťažovateľka žiada, aby ústavnou sťažnosťou napádané konanie bolo preskúmané ako celok, a to s dôrazom na judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“).
11. Na základe uvedených skutočností sťažovateľka zastáva názor, že tento stav je nezlučiteľný aj s požiadavkami vyplývajúcimi z podstaty základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, pretože dlhodobou trvajúcim súdne konaním bez právoplatného rozhodnutia vo veci samej možno kvalifikovať ako odmietnutie spravodlivosti (*denegatio iustitiae*).
12. Vo vzťahu k porušeniu práva vlastníť majetok sťažovateľka poukazuje na skutočnosť, že Občiansky zákonník obsah vlastníckeho práva vymedzuje tak, že vlastník veci je predmet svojho vlastníctva oprávnený držať, užívať, požívať jeho plody a úžitky a nakladať s ním. Vďaka neefektívnemu, zdĺhavému a neúčelnému postupu porušovateľa nie je právna neistota sťažovateľky dosiaľ odstránená, čo jednoznačne predstavuje priamy a intenzívny zásah do jej vlastníckeho práva.

13. Pokiaľ ide o kritériá posudzované ústavným súdom pri hodnotení existencie zbytočných prietáhov, podľa sťažovateľky v jej právnej veci nejde o takú mieru skutkovej či právnej zložitosti, ktorou by bolo možné ospravedlniť skutočnosť, že súdne konanie nie je dosiaľ skončené. Pri hodnotení podľa ďalšieho kritéria, teda správania sťažovateľky v preskúmvanej veci, neexistujú žiadne také okolnosti, ktoré by mali byť osobitne zohľadnené na jej ťarchu. Sťažovateľka je v konaní právne zastúpená, je aktívnou stranou sporu, poskytla súdom všetku potrebnú súčinnosť, riadne a včas predkladala všetky dôkazy, aktívne využívala riadne a mimoriadne opravné prostriedky.

14. Pokiaľ ide o hodnotenie tretieho kritéria, a to samotného postupu krajského súdu, v danom prípade je nesporné, že namietané súdne konanie nie je *de iure* skončené ani po viac ako 12 rokoch a je pred porušovateľom vedené opakovane. Súdny spis bol postúpený prvoinštančným súdom krajskému súdu prvýkrát 13. novembra 2017. Krajský súd po uplynutí 5 mesiacov, 3 týždňov a 6 dní zrušil napadnutý rozsudok okresného súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Okresný súd disponoval spisom od 25. júna 2018, pričom po 4 mesiacoch, 1 týždni a 3 dňoch vydal 20. septembra 2018 druhý zamietajúci rozsudok. Na základe odvolania sťažovateľky prvoinštančný súd opätovne postúpil spis krajskému súdu, ktorý spisom disponoval od 17. apríla 2019, pričom vo veci rozhodol po 1 roku, 7 mesiacoch, 1 týždni a 3 dňoch potvrdzujúcim rozsudkom. Sťažovateľka podala dovolanie 2. októbra 2020, ktoré okresný súd postúpil so spisom najvyššiemu súdu 29. marca 2021, teda po 5 mesiacoch a 28 dňoch. Dovolací súd rozhodol kasačným uznesením z 23. novembra 2022. Mestský súd rozhodol po tretíkrát rozsudkom z 24. januára 2025, proti ktorému podal žalovaný 6. februára 2025 odvolanie. Aktuálne prebieha odvolacie konanie od marca 2025, teda 8 mesiacov.

15. Význam a dôležitosť veci pre sťažovateľku je ďalším kritériom, ktoré treba zohľadniť pri posudzovaní dĺžky konania. Vzhľadom na predmet konania, no najmä na celkovú dĺžku namietaného konania, je zrejmé, že konečné vyriešenie daného sporu je pre sťažovateľku významné, a to nielen z finančného hľadiska, ale v neposlednom rade právoplatným rozhodnutím sa odstráni stav dlhoročnej právnej neistoty.

16. V doplnení sťažnosti sťažovateľka uviedla, že krajský súd vo veci rozhodol 11. decembra 2025 potvrdzujúcim rozsudkom a priznal sťažovateľke náhradu trov odvolacieho konania.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

17. Podstatou ústavnej sťažnosti je namietané porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov (čl. 48 ods. 2 ústavy, čl. 38 ods. 2 listiny, čl. 6 ods. 1 dohovoru), práva na spravodlivý proces (čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 36 ods. 1 listiny a čl. 6 ods. 1 dohovoru) a vlastníckeho práva sťažovateľky (čl. 20 ods. 1 ústavy a čl. 1 dodatkového protokolu) postupom krajského súdu v odvolacích konaniach. Sťažovateľka je žalobkyňou v dotknutom konaní o určenie, že odstúpenie žalovaného od zmluvy o poskytnutí finančného príspevku je neplatné a zmluva stále trvá, ktoré začalo žalobou zo 14. januára 2013.

K namietanému porušeniu základného práva sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 38 ods. 2 listiny a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom krajského súdu:

18. Ústavný súd si pri výklade základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy osvojil judikatúru ESLP k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (napr. II. ÚS 55/98, I. ÚS 132/03, IV. ÚS 105/07, IV. ÚS 90/2010) a ich prípadné porušenie možno preskúmať spoločne.

19. Účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu (IV. ÚS 220/04, IV. ÚS 365/04).

20. Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným prietahom v konaní, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (IV. ÚS 74/02, III. ÚS 247/03, IV. ÚS 272/04, I. ÚS 398/2016) ústavný súd zohľadňuje tri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitnosť veci, o ktorej súd rozhoduje, správanie účastníka súdneho konania a postup samotného súdu. V súlade s judikatúrou ESLP ústavný súd v rámci prvého kritéria prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa (I. ÚS 19/00, II. ÚS 32/02, IV. ÚS 187/07).

21. Z hľadiska posúdenia právnej a faktickej zložitosti tejto veci ústavný súd konštatuje, že už v náleze č. k. II. ÚS 139/2023-45 z 10. mája 2023, ako aj v náleze sp. zn. III. ÚS 515/2024 z 21. novembra 2024 uviedol, že vec sťažovateľky vykazuje skutkovú a právnu zložitnosť, ktorá mala vplyv na doterajšiu dĺžku napadnutého konania, čo zohľadnil pri určení výšky finančného zadosťučinenia. S uvedeným posúdením nemá ústavný súd dôvod polemizovať ani v tomto prípade.

22. Správanie strany sporu je druhým kritériom pri rozhodovaní o tom, či v napadnutom konaní došlo k zbytočným prietahom. Sťažovateľka neprispela k prietahom v napadnutom konaní, aktívne sa zaujímala o priebeh konania vo veci, o čom svedčia aj jej sťažnosti na prietahy v konaní adresované predsedovi krajského súdu (ako vyplýva z predchádzajúcich konaní o ústavných sťažnostiach sťažovateľky, pozn.), využívanie mimoriadnych opravných prostriedkov, ako aj samotné predchádzajúce ústavné sťažnosti.

23. Tretím hodnotiacim kritériom je postup krajského súdu. Predmetná vec bola predložená krajskému súdu celkovo trikrát. Prvé odvolacie konanie trvalo takmer šesť mesiacov, druhé odvolacie konanie trvalo jeden rok a sedem mesiacov a tretie odvolacie konanie prebieha aktuálne od 19. marca 2025, teda osem mesiacov, z dôvodu zrušujúceho rozhodnutia dovolacieho súdu. Krajský súd vo veci meritórne rozhodol rozsudkom z 11. decembra 2025, ktorým potvrdil tretí rozsudok okresného súdu, teda vyhovel žalobe sťažovateľky. V súčasnosti bude povinnosťou krajského súdu rozsudok písomne vyhotoviť a doručiť ho stranám konania.

24. Z rozhodovacej činnosti ústavného súdu týkajúcej sa dotknutého súdneho konania vyplýva, že o sťažnostiach sťažovateľky ústavný súd rozhodoval opakovane. Prvá ústavná sťažnosť smerujúca proti postupu okresného súdu ako súdu prvej inštancie a krajského súdu v odvolacom konaní vedenom pod sp. zn. 4Cob/73/2019 bola odmietnutá ako zjavne neopodstatnená. O ďalšej ústavnej sťažnosti sťažovateľky rozhodol ústavný súd nálezom sp. zn. II. ÚS 139/2023 z 10. mája 2023, ktorým vyslovil porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov vo vzťahu k postupu okresného súdu, ktorému prikázal vo veci konať. Vo vzťahu k postupu krajského súdu v odvolacom konaní vedenom pod sp. zn. 4Cob/73/2019 ústavnej sťažnosti nevyhovelo, pretože nevidel nesúladosť postupu krajského súdu s namietaným právom na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov. O tretej ústavnej sťažnosti bolo rozhodnuté nálezom sp. zn. III. ÚS 515/2024 z 21. novembra 2024, ktorým bolo konštatované porušenie totožných práv, ako sú označené v aktuálne posudzovanej sťažnosti, avšak opakovane výlučne vo vzťahu k postupu mestského súdu po právoplatnosti predchádzajúceho nálezú ústavného súdu. V súvislosti s postupom krajského súdu v odvolacom konaní vedenom pod sp. zn. 4Cob/73/2019 bola ústavná sťažnosť odmietnutá ako neprípustná a vo vzťahu k odvolaciemu konaniu vedenému pod sp. zn. 4Cob/222/2017 ako neopodstatnená už uznesením sp. zn. III. ÚS 515/2024 z 2. októbra 2024 (čiastočné prijatie sťažnosti vo vzťahu k okresnému súdu, pozn.).

25. V kontexte uvedených okolností, predovšetkým toho, že sťažovateľka vo vzťahu k namietanému postupu krajského súdu v odvolacích konaniach vedených pod sp. zn. 4Cob/222/2017 a sp. zn. 4Cob/73/2019 nebola v konaní o jej predchádzajúcich ústavných sťažnostiach dosiaľ úspešná (ani po ich meritórnem ústavnoprávnom prieskume) a porušenie označených práv nemožno vyvodit' len z namietaného kasačného rozhodnutia najvyššieho súdu, keďže dôvodom zrušenia v poradí druhého rozhodnutia krajského súdu nebola jeho arbitrárnosť, resp. procesný excés zo strany krajského súdu, ale nesprávne právne posúdenie veci, predmetný postup ústavný súd nemôže hodnotiť ako neefektívny. Okrem uvedeného sťažovateľka v rámci sťažnostnej argumentácie v zásade vyčíta krajskému súdu len tú skutočnosť, že jej právna vec sa pred ním nachádza po tretíkrát a že celková doba súdneho konania je neprimeraná, pretože prekročila 12 rokov.

26. Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu konanie bez zbytočných prietáhov nemožno presne časovo ohraničiť (II. ÚS 26/95), pričom nie každý zistený prietah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov (II. ÚS 57/01, I. ÚS 46/01, I. ÚS 48/03, III. ÚS 59/05). Ústavný súd už vo svojich predchádzajúcich rozhodnutiach judikoval, že ojedinelá nečinnosť súdu, hoci aj v trvaní niekoľkých mesiacov, sama osebe ešte nemusí zakladať porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (napr. I. ÚS 42/01, III. ÚS 91/04, II. ÚS 129/06). Pojem „zbytočné prietahy“ obsiahnutý v čl. 48 ods. 2 ústavy je pojem autonómny, ktorý je potrebné vykladať a aplikovať predovšetkým materiálne.

27. Aktuálna dĺžka tretieho odvolacieho konania v trvaní 8 mesiacov je podľa názoru ústavného súdu stále v rámci ústavnej akceptovateľnosti. Napokon krajský súd vo veci meritórne rozhodol 11. decembra 2025 (2 týždne po podaní ústavnej sťažnosti, pozn.).

28. Ústavný súd preto dospel k záveru, že v napadnutom konaní nedošlo k takej intenzite zásahu do práv sťažovateľky, ktorá by zodpovedala ústavne relevantnému porušeniu základného práva

na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 38 ods. listiny, resp. práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, a preto ústavnú sťažnosť odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ako zjavne neopodstatnenú.

29. Na margo sťažnostnej argumentácie, v rámci ktorej sa sťažovateľka dožaduje preskúmania celého konania v súlade s judikatúrou ESLP, ústavný súd dodáva, že takému postupu bráni samotný petit ústavnej sťažnosti, ktorým sťažovateľka vymedzila mantinely ústavnoprávneho prieskumu napadnutého konania len na postup krajského súdu. Ústavný súd je viazaný rozsahom sťažnostného návrhu a môže preskúmať a posudzovať zbytočné prietahy v napadnutom konaní len v časti napadnutého postupu krajského súdu. Napokon vo vzťahu k postupu okresného súdu, resp. mestského súdu bolo ústavným súdom dvakrát vyslovené porušenie práv sťažovateľky a bolo jej čiastočne vyhovené i v časti požadovaného finančného zadosťučinenia.

K namietanému porušeniu základného práva sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a čl. 11 ods. 1 listiny a práva na pokojné užívanie majetku podľa čl. 1 dodatkového protokolu:

30. K sťažovateľkou namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ku ktorému malo dôjsť predovšetkým v dôsledku extrémnej dĺžky napadnutého konania, ústavný súd poznamenáva, že v systematike ústavy sú primeraná celková dĺžka, rýchlosť a plynulosť súdneho konania obsahom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, a nie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy. K vysloveniu porušenia základného práva na súdnu ochranu z týchto dôvodov však napriek tomu môže dôjsť v prípade, ak namietané zbytočné prietahy (spôsobené neodôvodnenou nečinnosťou alebo neefektívnou a nesústredenou činnosťou), ako aj celková doterajšia dĺžka preskúmaného súdneho konania signalizujú, že v postupe súdu došlo k pochybeniam takej intenzity, že s ohľadom aj na ďalšie konkrétne okolnosti posudzovanej veci (najmä predmet konania, teda to, čo je pre sťažovateľa v stávke) možno uvažovať o odmietnutí spravodlivosti (m. m. IV. ÚS 242/07 – *a contrario*).

31. Za zjavne neopodstatnenú možno považovať ústavnú sťažnosť, pri ktorej predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (IV. ÚS 92/04, III. ÚS 168/05, II. ÚS 172/2011, I. ÚS 143/2014).

32. Vo vzťahu k porušeniu uvedených práv postupom krajského súdu je argumentácia sťažovateľky obdobná ako v prípade namietaného porušenia jej práv podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, čl. 38 ods. 2 listiny a čl. 6 ods. 1 dohovoru (zbytočné prietahy) postupom krajského súdu, kde bol záver o jej nedôvodnosti prijatý už v náleze č. k. II. ÚS 139/2023-45 z 10. mája 2023, v uznesení sp. zn. III. ÚS 515/2024 z 2. októbra 2024, ako aj v tomto uznesení.

33. Ústavný súd preto ústavnú sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

34. Keďže ústavná sťažnosť bola odmietnutá ako celok, rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľky v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 16. decembra 2025

Ladislav Dudíťš
predseda senátu